KUI MEIL OLI TERVE IGAVIK

SHAYLIN GANDHI

Originaali tiitel:
Shaylin Gandhi
When We Had Forever
2024

Kõik õigused käesolevale väljaandele, kaasa arvatud õigused kogu raamatu või selle üksiku osa kopeerimisele ja levitamisele ükskõik millisel viisil, kuuluvad Harlequin Enterprises ULC-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Enterprises ULC-ga.

Kaanekujundus pärineb Harlequin Enterprises ULC-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See on ilukirjandusteos. Nimed, tegelaskujud, kohad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või on neid kasutatud kirjanduslikult. Igasugune sarnasus tegelike elavate või juba lahkunud inimestega, samuti firmade, sündmuste või kohtadega on täiesti juhuslik.

Tõlkinud Maia Planhof
Toimetanud Krista Saar
Korrektuuri lugenud Inna Viires

Copyright © 2024 by Shaylin Gandhi
© Tõlge eesti keelde ja eestikeelne väljaanne. Kirjastus ERSEN, 2025.

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises ULC või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

D10462425
ISBN 978-9916-31-913-0

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**

Igale naisele, keda iganes on petetud:
nende hulgas on häid, ma kinnitan teile.

LÕPP

Kui mu abielu lõppes, olin ma vannis.

Mitte et ma seda tollal mõistsin. Avastasin selle alles hiljem ja imestasin mitu nädalat tagantjärele. Mis hetkel ma lakkasin abielunaine olemast?

Möödunud on kuud, aga see küsimus närib mind ikka veel vihmastel öödel, kui laman ärkvel, jälgides ähmaseid punaseid numbreid voodi tühja poole kõrval öökapil aega märkimas. Või see pläriseb hoiatamata läbi mu aju nagu hommikul, kui ma köögikappi läbi kaevan ja oma abikaasa lemmikkruusi oma käte vahelt leian.

Pigistan kruusi, kuni mu peopesad valutavad. Minu kujutluses mässivad pikad sõrmed ümber kruusi tuttava reklaamlause – „Erinevus sinu arvamuse ja kohvi vahel on see, et ma palusin kohvi". Needsamad sõrmed libisesid kunagi mööda mu õlga, kui ma duši all käisin, või riivasid mu kaela, kui ma kirjutasin. Nüüd ei puuduta need mind enam kunagi.

Mis hetkel lakkasin ma olemast abielunaine?

Põrand on kaldu. Mu maos muutub õõnsaks, kui ma komberdan säravast köögist koridori, kus ma väänan hoiukapi ukse lahti.

Peaksin olema ettevaatlik ja panema kruusi teiste orvuks jäänud asjade hulka, mis puurivad lõputut auku minust läbi. Aga kuna siin pole kedagi, kes oleks tunnistajaks mu enesekontrolli puudumisele, löön kruusi lihtsalt arhitektuuriajakirjade virnale ja vajun vastu seina. Ent kapi reliikviad näivad sosistavat ja küsimus üksnes kasvab.

Mida põrgut ma tegin ajal, kui mu abielu lõppes? Tõmbasin raseerijaga mööda säärt üles? Jätsin raseerimiskreemi kogutud vahutükid

veele hõljuma nagu väikesed vahused jäämäed? Lehitsesin raamatut, mis elab oma elu tiikpuupingil vanni kõrval?

Millisel *täpsel* hetkel sai minust lesk?

Tunnen, nagu peaksin teadma. Oleksin pidanud tundma võibolla valukihvatust oma rinnus või kaastundlikult õhku ahmima, kui mu abikaasa tegi siinilmas oma viimase hingetõmbe.

Selle asemel ei tundnud ma midagi. Alles hiljem, kui ma nüüd meenutan selle luupainajaliku telefonikõne pudemeid – *autoõnnetus… teie abikaasa… hukkus kokkupõrkel* – hakkasin ma mõistma, et maailm on muutunud.

Pärastpoole, kui järgnes politseiraport, kogusin *mõned* detailid kokku. Nüüd tean, et minust sai lesk pühapäeva pärastlõunal, kui ma olin vannis. Võibolla raseerisin oma sääri. Või ehk…

On veel üks võimalus, mida ma võisin teha 18. veebruaril kell 15.32. Ma võisin mõtelda *temast*. Oma mehevennast. Mehest, kes lõi mu elu kursilt kõrvale, olemata minuga isegi kohtunud, teadmata isegi mu nime.

Mitte et ma temast sageli mõtlen. Kuid tol päeval mõtlesin.

Nüüd olen koridoris kahekorra, toetades käed põlvedele. Mu abikaasa tõsine mure näib poleeritud põrandaplaatidelt vastu kajavat, otsekui seisaks ta minu kõrval.

Sa tunneksid end paremini, kui läheksid jooksma, Mina.

Mu kohv tõmbab köögis ikka veel kroomist ja klaasist Prantsuse presskannus, kuid ma jätan kohvi sinna ja kuuletun sellele kummituslikule soovitusele. Naljakas, kuidas need sõnad tavatsesid mu roiete vahele minna ja sinna pidama jääda, kui mu abikaasa veel elas. Ma kahtlustasin isegi, et ta sai mu jooksmisest rohkem kergendust kui mina, sest ta saatis mu alati minema neil tüli alguse neoonhetkedel, kui kõik minus hakkas tulikuumalt hõõguma.

Välja arvatud see, et ta ei eksinud. Jooksmisest *oli* abi. Võin seda tunnistada – nüüd, kui ta on surnud. Nüüd, kui see, et tal on õigus, ei tundu minult millegi röövimisena.

Eesukse juures tõmban oma lillad kulunud tossud – kaks üksildast värvilaiku selles musta ja halli ookeanis – nendele määratud kapiosast

välja ja lükkan need oma paljastele jalgadele. Ma ei hooli, et ma kannan ainult kortsunud pidžaamapükse ja ülemõõdulist T-särki, mille sain kunagi vabatahtlikutööst loomade varjupaigas mööda teed edasi. Mistahes kogenud jooksja rõivastub niikuinii alati teiseks miiliks.

Väljas on mets hõbedase niiskuse ähmane laik. See on rannikuäärses Washingtonis tüüpiline märtsihommik; igihaljad okaspuud kõrguvad taeva poole, samal ajal kui tugev ookeanilõhn sõidab triiviva udu turjal. Ma hingan sisse, lootes, et see hõre õhk silub mu murdunud servad mereklaasi kahjutute kontuurideni.

Kui see vaid oleks nii lihtne. Kui ma vaid suudaksin täita selle õõnsa valu, kust nii palju välja on rebitud.

Mitte seda, et ma tunneksin puudust oma abikaasa vaiksetest soovitustest jooksma minna. Ei, ma igatsen neid hingetuid varajasi hetki, mida me veetsime, imetledes tähtedest ülekülvatud taevast. Ja neid aastaid pärastpoole, kui tema südamelöökide metronoom mu magama äiutas. Tunnen puudust lootusrikkast viisist, kuidas ta mu nägu uuris millal tahes, kui ta tuli koju lihtsalt niisama kingitusega, otsekui poleks ta kunagi päriselt usaldanud, et *tema* ise oligi kingitus. Et minu jaoks kahvatusid materiaalsed mugavused võrreldes sellega, kuidas tema käsi minu omas tundus või kuidas neil haruldastel kordadel, kui me koos reisisime, kogu maailm meie jaoks elustus.

Need asjad on nüüd läinud, võetud minult ainsa hetkega, mille möödumist ma isegi ei märganud.

Alustan jooksu. Kunagi jooksin kergejalgselt, vabalt, aga nüüd lasen kogu kehal imendada kokkupõrget maaga. See on ainus moodus, kuidas seda kohutavat küsimust vaigistada.

Mida sa tegid, kui su elu armastus suri? Mõtlesid tema kohutavast vennast? Mehest, keda sa vihkad?

Miili jooksul tekivad mu sokkideta jalgadele villid, kuid ma peatun ainult piisavalt pikaks ajaks, et oma lõuani ulatuvad juuksed pealaele korratusse sõlme tõmmata, ja jätkan jooksmist. Viis mõttetut miili lendavad mööda. Kuus.

Kui tee lõpeb, peatun tühjal umbtänaval. Puud põrnitsevad alla, mändide iga oksaauk nagu vihane silm, ja ma vean oma tossud üle

kõnnitee serva. Võibolla peaksin lihtsalt jätkama. Leidma mooduse, kuidas sellest imevast leinast ette joosta.

Kuid minu selja taga ootab tee. Ma vihkan mõtet ümber keerata – tulla nii kaugele ainult selleks, et jälle tagasi minna –, aga mõnikord on see ainus valik.

Mõnikord on minevik kõik, mis meil on.

VAREM

Päeval, kui ma Michaelit kohtasin, lõin talle piruka näkku.

On juunikuu tuuline pühapäev ja Seagrove'i kesklinn kihab nii, nagu ma harva näen. Suviti tõmbab meie vanamoodne mereäärne enklaav ligi omajagu külastajaid, kuid tüüpiline nädalalõpp näeb turiste vaiksetest rohelistest ja punastest poeesistest laisalt mööda kõndimas, rannast erilise rututa tulles või sinna minnes.

Täna siiski sumiseb Seagrove elust. Loomade varjupaik, kus ma olen vabatahtlikuna viimased kolm suve töötanud, on organiseerinud fondikogumise karnevali, täielik oma magusalõhnaliste lehtrikookide müüjate ja kioskitega, kus pakutakse massiivseid pehmeid loomi igaühele, kes suudab puidust rõnga ümber pudelikaela visata. Naer seguneb kajakate teravate hüüetega. Teravatipulised presenttelgid on külg külje kõrval, igaüks kroonitud rõõmsa kollase lipuga, mis briisis lehvib.

Päeva elavus võtab mu süütundelt teravuse. See on peaaegu nii, nagu oleks Seagrove minu jaoks selle ärasaatmise korraldanud. Otsekui Seagrove'i mõttes ei tee ma hiiglaslikku viga, isegi kui kõik teised näivad seda arvavat.

Ja *kõigi teiste* all mõtlen ma oma parimat sõbrannat Kate'i. Ta jalutab mu kõrval, pannes oma lehvivas lillelises päikesekleidis, mis näitab tema säärte rabavat pikkust, pead pöörama. Võikollased juuksed voogavad kaskaadina mööda selga alla ning oma ülemõõduliste päikeseprillide ja päevitunud nahaga näeb ta välja nagu mere ääres inkognito suvitav kuulsus, lootes, et keegi teda ei märka.

Igaüks märkab.

Mitte seda, et Kate neid vastu märkab. Ta mõõdab lihtsalt väikesi suutäisi lehtrikoogist, otsekui oma süüdlasliku enesehellituse rebimine väikesteks tükkideks hajutaks kuidagi poole selle kalorsusest.

„Niisiis." Ta viskab väikese tüki endale suhu. „Kas ma näen sind enam kunagi? Tahan öelda, ma tean, me ütlesime alati, et kolime pärast kolledžit siit minema, kuid ma mõtlesin, et see tähendas Seattle'it. Ma ei arvanud, et sa istud lennukile ja jätad mu täielikult maha."

Napsan tema järgmise koogipala endale. Millelgi, mis paksendab mu artereid ainsa suutäiega, pole mingit õigust nii hästi maitseda, kuid suhkrune rasvasus paneb mu oigama.

„Jõhker," ütleb Kate.

„Ma ei jäta sind maha." Limpsin oma sõrmeotsad puhtaks. „Ja ma ei lähe veel üks kuu mingile lennukile. Sa tead, et oled kuni selle ajani teretulnud minu juurde Seattle'isse tulema. Majas, kus ma peatun, on kaks magamistuba."

„Tolle vanadaami maja, tahad öelda? Selle, kes äsja suri?"

Saadan talle tähendusrikka pilgu. „Kui sa *vanadaami* all mõtled mu vanatädi Rosalied, siis jah."

Kate tõmbab ninaga. „Oh, mine ikka. Ta oli üheksakümmend kolm. See läheb kindlasti arvesse kui vanadaam."

Ma ohkan, kuid tean paremini, et delikaatsust oodata. Kate on umbes sama delikaatne kui ringi trampiv pühvlikari. Ja kui aus olla, olen ma oma vanatädi Rosalied ainult korra kohanud. Ma ei mäleta suurt rohkem kui tema kisavaid käsklusi mulle praetud Bologna võileibade tegemiseks, nii et tal ei jääks usutervendajad televiisoris nägemata.

„See on maja," ütlen õlakehitusega. „Ja see ei läheks sulle midagi maksma."

Kate kirtsutab nina. „Kas tal ei olnud, kui palju, kaheksakümmend kassi?"

„Olen päris kindel, et neid oli kolm."

„Mida iganes. Arvatavasti seal haiseb. Pealegi, mida mina teen, kuni sa oled tema kraami eBaysse panemisega terve päeva ametis?"

„Mm… tavalisi Kate'i asju? Teed salateid? Teed absurdses hulgas südametreeningut?"